

Lord Ruster

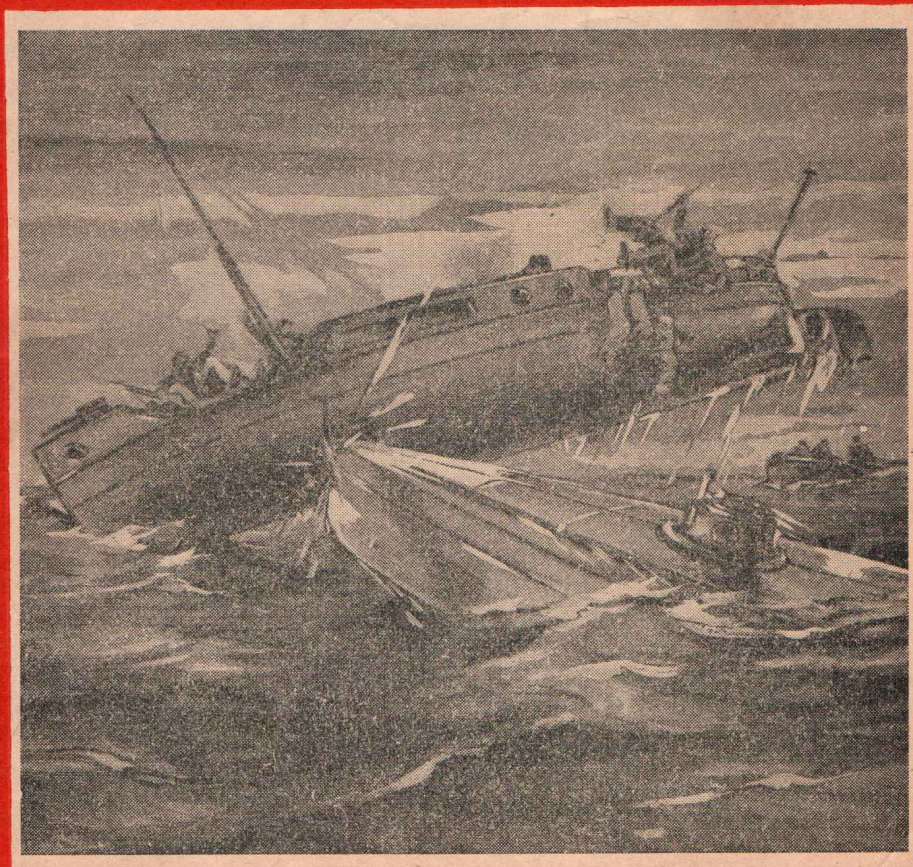
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE LEVENDE TORPEDO

N° 2474

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De levende Torpedo

HOOFDSTUK I

EEN GIJZELARSTER

Er is een tijd geweest, dat het in Amerika er wel wat op leek, dat er voor de krantenlezers geen ander nieuws bestond dan de misdadige handelingen van het « Kwade Oog ».

Vooraf de opzienbarende gebeurtenissen welke zich sedert enige weken in New York afspeelden, en welke hun einde nog altijd niet genaderd schenen, trekken de aandacht.

Deze bende had in de Verenigde Sta-

ten gedurende enige maanden een omvang verkregen, welke bij de politie de grootste onrust verwekte, daar de bandieten optraden met een stoutmoedigheid en een driestheid, die wezen op een voortreffelijke organisatie zowel als op een centrale leiding, welke alle aanslagen op touw zette, uitwerkte en deed uitvoeren.

De naam van deze gevreesde bende, die voor geen misdaad terugdeinsde, hoe

afschuwelijk ook, luidde: « Het Kwade Oog », en alle dreigbrieven, alle waarschuwingen, welke deze Bond van de misdaad aan de welgestelde inwoners der grote steden, maar vooral van New York zond, waren ondertekend met een zelfde symbool: een oog met een dreigende, starende uitdrukking.

Met de dag namen de gruweldaden der bende toe, en het was de politie aldra duidelijk geworden, dat zij hier voor een reuzetaak stond, want niet alleen het uitvaagsel der maatschappij behoorde tot dit misdadigersgenootschap, ook personen, die in meer of mindere mate thuis waren op het gebied der wetenschap waren er lid van.

Dit juist maakte de bende zo bij uitstek gevaarlijk, want de leiding rustte blijkbaar in handen van personen die een hoge graad van ontwikkeling hadden bereikt, en die zonder hun misdadige neigingen, gewis een eervolle plaats in de maatschappij hadden kunnen bekleden.

Wie er eigenlijk aan het hoofd van de bende van het Kwade Oog stond, niemand had het kunnen zeggen.

Het was ook zeker, dat geen der leden van de bende het eigenlijk wist.

Niemand had deze geheimzinnige aanvoerder ooit aanschouwd.

Hij gaf zijn bevelen van een hoofdkwartier uit, dat niemand kende, zelfs zijn luitenanten niet.

De politie veronderstelde, dat er misschien twee of drie zeer vertrouwde handlangers van de chef bestonden, die wisten, wie hij was, maar ook dat was niet met volkomen zekerheid te zeggen.

Wel had men ontdekt, en dat door toedoen van een al even raadselachtig persoon dat er een nauwe betrekking moest bestaan tussen de onlangs gestichte Bende van het Kwade Oog en Het Genootschap van de Gouden Sleutel, hetwelk zijn hoofdkwartier in Londen had, en waarvan reeds twee leiders

de professoren Shydrift en Nicholson, de dood hadden gevonden, beiden alweer door het ingrijpen van diezelfde mysterieuze persoon waarvan zoëven sprake was.

De F.B.I. ofwel het Federal Bureau of Investigation, wist niet eigenlijk, of zij zich moest verheugen over de hulp van die man, hoe kostbaar deze ook voor haar was gebleken, of pogingen moest doen, hem in handen te krijgen en onschadelijk te maken en aan de Engelse politie uit te leveren, want die onvindbare, die geheimzinnige, die raadselachtige persoon was niemand anders dan John Raffles, de gentleman inbreker, de Grote Onbekende, de man op wiens aanhouding een premie van twee duizend pond sterling was gesteld.

Het Kwade Oog en over hem en over niets of niemand anders stonden nu de Amerikaanse bladen vol.

Iedereen had wel eens gehoord van de wonderbaarlijke daden van deze Engelsman, die naar Amerika was gekomen op een wijze, waarvan men zich nog slechts een zeer onvolkomen voorstelling kon maken.

Aan hem en alleen aan hem was het te danken, dat de politie er in geslaagd was, althans een deel der bende van Het Kwade Oog op te rollen.

Een voornaam onderdeel van de berichten en het commentaar in de New Yorkse dagbladpers vormde het befaamde « Geval Vandyke »

Peter Vandyke was een der rijkste mannen van New York, een multi-miljonair, die aan de Riverside Drive een huis bewoonde, hetwelk veeleer een paleis mocht worden genoemd.

In dat grote huis hadden zich de gebeurtenissen afgespeeld, waarin John Raffles zulk een voornaam rol had gespeeld.

Het was begonnen met een eis der bende, die angst en vrees in de stad

verspreidde, om een som van niet minder dan vijf miljoen dollar te deponeren in de kelder van een daartoe aangewezen huis in de Harbourstreet van Hoboken.

Door vrees voor het leven van zijn enig kind, Juliet, gedreven, had de koning van het staal, zoals Vandyke wel eens werd genoemd, dit ontzaglijke bedrag inderdaad zelf naar die kelder gebracht.

Maar Raffles had het op even stoutmoedige wijze weten weg te halen, vier miljoen aan de eigenaar teruggegeven en het vijfde voor zich zelf gehouden, voor de bestemming, die hij daaraan wilde geven en die voornamelijk bestond in ondersteuning van armen, invaliden, misdeelden, giften aan ziekenhuizen, sanatoria en dergelijke liefdadige instellingen.

Van dat ogenblik af, had hij niet opgehouden als de geheimzinnige beschermer op te treden van dezelfde man, die hij eigenlijk toch voor een miljoen bestolen had.

Hij had diens dochter uit de klauwen van de bandieten weten te redden, met gevaar van eigen leven, alleen gesteund door de hulp van twee mannen, al even onvindbaar als hij zelf, en tenslotte had hij de staalkoning helpen ontkomen uit de stad, opdat hij zich voorlopig in veiligheid kon brengen in een stad, alleen aan Raffles, Miss Juliet en haar trouwe dame van gezelschap, Miss Thornycroft bekend.

Daarmede hield de hulp van de Grote Onbekende echter niet op.

Met weergalozе schrandeheid had hij, steeds door zijn twee vrienden geholpen, nog een paar aanslagen op het leven van het jonge meisje weten te verijdelen, gepleegd uit wraak wegens de verdwijning van de staalkoning, en de dood of de gevangenneming van een aantal leden der bende.

Om de kroon op het werk te zetten, had deze geheimzinnige beschermer het

jonge meisje uit het door bandieten omsingelde en aangevallen huis aan de River Side Drive, gered, om haar veilig in de armen van haar vader te voeren.

De manier, waarop dit geschied is, hield de New Yorkers anders niet voor een klein geruchtje op het gebied van durf en vermetelee moed vervaard, nog altijd bezig, al waren er nu reeds bijna twee weken verlopen sedert deze gebeurtenissen.

Hij was namelijk na de politie door een draadloos bericht te hebben ingelicht met een vliegmaschine op het platte dak van het grote huis aan de River Side Drive neer gestreken en had daar Miss Vandyke en zijn twee assistenten aan boord genomen, waarna hij was opgestegen, terwijl de bandieten woedend over de mislukking van hun plannen hem tevergeefs enige revolverkogels achterna zonden.

Miss Vandyke en haar vader waren nu in veiligheid, en voorlopig tegen de woede en de wraakzucht van de bende van het Kwade Oog beveiligd.

Maar helaas, de schurken waren er toch nog in geslaagd, niet alleen de trouwe negerbediende, Jim, op laaghartige wijze te vermoorden, maar ook Miss Thornycroft, de dame van gezelschap te ontvoeren, voor Raffles tijd en gelegenheid had kunnen vinden, ook haar in veiligheid te brengen.

De oude dame had waarschijnlijk rustig geslapen op die noodlottige nacht, tot het geluid der revolvergeschoten in huis haar wekte, en toen was het te laat.

Zij werd weggevoerd, voor de politie het huis had omsingeld, en de meeste bandieten had gevangen genomen.

Het was dus geen wonder, dat dit alles het onderwerp van alle gesprekken vormde.

Telkens weer hoorde men op de beurs, in de salons, in de foyers der schouwburgen, in de forensentreinen, de vraag

stellen, wie toch wel de man mocht zijn, die ofschoon zelf niet van alle smetten vrij, het wettig gezag ditmaal zo voortreffelijk had geholpen.

Niemand kon op die vraag een antwoord geven.

De politie had Miss Vandyke onder-vraagd, in de hoop, dat het jonge meisje haar inlichtingen zou kunnen verschaffen, maar zij had eenvoudig verklaard, zelve niet te weten, wie haar beschermer was, en nog veel minder waar hij ergens vertoefde, en daaraan toegevoegd, dat zij, zelfs al zou zij het weten, toch niets zou zeggen, daar zij er niet aan dacht, de man, die haar het leven had gered, in moeilijkheden te brengen, al mocht hij in de ogen van de politie honderd maal een misdadiger zijn.

Intussen bleef het enige tijd rustig, na de plotselinge verdwijning van de staalkoning en zijn dochter, benevens de gevangenneming van zulk een groot aantal bandieten, en reeds meenden sommige optimisten, dat men weer gerust kon ademen en dat de gevaarlijke bende geheel en al was uitgeroeid.

Geruime tijd geleden, reeds in de eerste dagen, toen de Bende van het Kwade Oog van zich liet spreken was de verloofde van Juliet Vandyke, de inspecteur van politie Flannagan, tijdens een overval op straat door de bandieten zwaar gewond.

De jongeman was juist uit het ziekenhuis ontslagen en had zijn functie her-
vat.

Hij was beziel met het vaste voor-nemen, de Bende van het Kwade Oog tot het uiterste te bestrijden, in welk plan hij niet weinig werd gestijfd door de gedachte aan het levensgevaar, waar-in zijn verloofde had verkeerd. Het zou maar al te spoedig blijken, dat hij, met dat doel voor ogen, werk in overvloed zou krijgen en dat de optimisten onge-
lijk hadden...

Want de bandieten bleken zich niet

als definitief verslagen te beschouwen.

Ongetwijfeld hadden de snel opeenvolgende klappen hen zwaar getroffen, maar hun organisatie bleek zo goed in elkaar te zitten, dat de verliezen vlug weer waren aangevuld.

De geheimzinnige chef van de bende werkte rusteloos voort, en op een zekere dag werd New York opnieuw opgeschrikt door een teken van leven, dat aan duidelijkheid niets te wensen overliet.

Het was omstreeks tien uur in de ochtend van een mooie octoberdag, toen een vliegmaschine boven de stad vloog, op een grote hoogte, amper met het blote oog zichtbaar.

Even later daalde er een regen van strooibiljetten neer, die eerst als een gewoon reclamemiddel van een of andere fabriek werden beschouwd.

Maar aldra bleek de ware aard van deze biljetten.

Het waren niets meer of minder dan dreigbrieven, kort, maar van een niet te miskennen betekenis.

De tekst luidde als volgt:

« De Bende van het Kwade Oog. Aan allen, die het aangaat. Het uur der wrake nadert. Men zij gewaarschuwd. »

Hieronder de gewone ondertekening: het wijdgeopende boosaardige starende oog.

Dat hier niet te denken viel aan een misplaatste grap, of dat men te doen had met een loze bedreiging bleek spoedig daarop, want de volgende dag verscheen er wederom een vliegmaschine boven de stad, die een wolk van strooibiljetten uitwierp.

Thans waren zij van een meer concrete, een meer uitgebreide inhoud, en waren slechts voor één persoon bestemd.

De tekst luidde ditmaal:

« Peter Vandyke. Gij zelf zijt ons voorlopig ontsnapt, maar uw onderge-

schikte, Miss Thornycroft, bevindt zich in onze handen. Op een of andere wijze zal dit biljet u wel bereiken. Zorg dat op de eerste dag van de maand november een bedrag van honderd duizend dollar wordt gebracht aan boord van een rood geschilderde motorboot, die tien kilometer uit de haven van New York voor anker zal liggen. Het geld moet op die dag tussen drie en vier uur in de namiddag worden gebracht door een roeiboot, waarin zich niet meer dan drie personen mogen bevinden. Laat de poli-

tie er buiten of de gevolgen zijn voor uw rekening.

Wij hebben onze maatregelen genomen, en als gij weigert, wacht onze gijzelaarster een wrede dood.

De Bende van het Kwade Oog. »

Er waren in New York niet veel mensen die dit dreigement niet met afschuw lazen.

Maar één was er althans, die er verachtelijk de schouders over ophaalde.

Die ene was John Raffles.

HOOFDSTUK II

EEN GESPREK IN DE VRIJE NATUUR

Op de dag, waarop de stroobiljetten van de bende van Het Kwade Oog boven New York werden uitgeworpen, reed een kleine auto in snelle vaart langs de brede strandweg van Jacksonville, des zomers befaamd als druk bezochte badplaats, maar die thans, na afloop van het seizoen, zo goed als verlaten was.

De lange rij badhokjes langs het planier was afgebroken, de meeste winkels aan het strand waren gesloten, de pensionhoudsters wachtten op betere tijden, de laatste badgast was reeds weken geleden vertrokken.

Jacksonville is zeer fraai gelegen aan

de oostkust van Noord Amerika, in de door de natuur zo rijk gezegende staat Florida, aan de monding van de St. John River, die een brede inham van enige tientallen meters lengte vormt, die diep in het land dringt.

Tal van villa's, strandhuisjes en bungalows staan langs de kilometers lange strandboulevard, vanwaar men een heerlijk uitzicht heeft over de haven en de zee.

Voor het grootste deel worden deze zomerhuisjes allen gedurende het seizoen bewoond, vooral door rijke inwoners van New York en Washington, die meer hechten aan een schone omgeving

en rust, dan aan de mondaine genoegens, welke, bijvoorbeeld, Wilmington of Charleston bieden.

Toen de auto langs een der weinige nog bewoonde villa's reed, gaf de chauffeur drie stoten op zijn claxon, maar vertraagde zijn vaart niet.

Hij reed de strandboulevard ten einde sloeg een brede zijweg in, en reed langs een kronkelende weg, die door de golvende heuvelen voerde, naar het bos, op enige kilometers ten westen van de stad, dat tijdens het zomerseizoen druk bezocht wordt door badgasten.

De wagen stopte voor de ingang van het bos, dat door een aantal brede, voortreffelijk onderhouden wegen doorkruist wordt.

Twee mannen stapten uit, staken een sigaret op, en begonnen langzaam heen en weer te wandelen terwijl de chauffeur, een man van reusachtige lichaamsbouw, op zijn plaats bleef zitten, met de hand aan het stuurwiel.

Deze twee mannen waren John Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand, die het gehele avontuur van de staalkoning Vandyke mede hadden gemaakt, evenals de chauffeur, de onmisbare James Henderson, die eigenlijk wel het leeuwenaandeel van de bevrijding van Miss Juliet Vandyke voor zich mocht opeisen.

— Ik begin zo langzamerhand tot de overtuiging te komen, aldus begon Brand dat die bende van het Kwade Oog wel over een paar duizend leden moet beschikken.

— Als je daaraan toevoegt: alleen in New York, dan geef ik je gelijk, Charles, antwoordde Raffles.

— Wij hebben er de doden, de gewonden en de gevangenen bij gerekend, zeker wel honderd buiten gevecht gesteld in die weinige dagen, maar dat was gelijk aan een druppel op een hete plaat.

— Dat zou men tenminste wel afleiden uit het feit, dat zij opnieuw zo brutaal optreden en vanochtend die strooibiljetten boven New York hebben uitgeworpen.

— Door de radio is dat natuurlijk ook reeds ter ore van Vandyke gekomen, zei Brand op zachte toon, alsof hij bang was, dat men hem zou kunnen horen.

— Die tijding zal hem zeer zeker onaangenaam hebben getroffen, ging Raffles voort. Ik denk, dat zijn eerste opwelling zal zijn, de honderdduizend dollar maar te betalen.

— O ja, dat zal hij zeker doen, bevestigde Raffles. Ik zou trouwens in zijn plaats mij ook geen ogenblik bedenken. De man heeft zo veel duiten, dat een bedrag van honderdduizend dollar voor hem niet meer is dan een quantité négligeable. Daarom juist ben ik hier naar toe gekomen.

— Zou Miss Vandyke thuis zijn geweest en het sein gehoord hebben?

— Ja hoor, kijk maar, daar komt zij al aanrijden.

In de verte naderde een tweede personenauto, een fraaie Morris Sunbeam.

De dochter van de staalkoning zat achter het stuur en had zich door niemand laten vergezellen.

Nog op verre afstand stopte zij, stapte uit en scheen door een kleine prismakijker de omgeving te verkennen.

— Zij schijnt de zaak eerst eens uit de verte te onderzoeken, zei Raffles glimlachend. Nu, ik kan haar geen ongelijk geven. De gebeurtenissen van de laatste dagen zullen haar wantrouwend hebben gemaakt.

Het onderzoek scheen het jonge meisje te hebben bevredigd, want zij stapte weer in en reed verder.

Op een paar meters afstand van Raffles' wagen bracht zij haar auto tot staan, stapte uit en kwam haastig op Raffles toe.

Zij was bleek, en verkeerde blijkbaar in grote opwindning.

Zij stak Raffles met een spontaan gebaar de hand toe en zei met een zacht trillende klank in haar stem.

— Gij hebt mij het leven gered en

daarom moogt gij mij wel toestaan, u een vraag te stellen, nietwaar?

— Vraag slechts, miss, dat is een voorrecht van het zogenaamde zwakke geslacht, dat tegenwoordig echter niet zo zwak meer is, zei Raffles, terwijl zijn grijze ogen over het duinlandschap dwaalden.

— Waarom doet gij dit alles? vroeg Juliet Vandyke, terwijl zij haar hand even op de arm van de Grote Onbekende liet rusten. Ik bedoel: zulke grote bedragen stelen, die gij toch eigenlijk niet nodig hebt.

Raffles wendde langzaam de blik naar het jonge meisje en zei:

— Een vraag van grote betekenis, miss. Ik zou uren nodig hebben om er u een bevredigend antwoord op te geven. Wij hebben echter niet zoveel tijd en daarom antwoord ik u slechts: Ik doe het, omdat ik er een grote voldoening in vind.

— Maar hoe is dat mogelijk? riep het jonge meisje uit, een man van beschaving, een wilskrachtig man en een man met een medelijdend gemoed, die dit doet omdat hij er voldoening in vindt?

— Juist omdat ik dit alles ben, miss, daarom doe ik, wat ik doe, zei Raffles en eensklaps had zijn stem een scherpe klank gekregen. Gij zijt een vrouw, en gij zult mij dus wel beter begrijpen dan een man, als ik u zeg dat de onrechtvaardigheid op de wereld, de bittere ellende en de schrijnendste armoede naast overvloedige rijkdom van mij de man gemaakt hebben, die gij thans voor u ziet, een dief en een inbreker, maar ik bid u, laten wij hierover niet langer spreken, het zou tot niets leiden. De vraag is slechts: Gij hebt mijn hulp aanvaard, is zij u welkom en neemt gij deze nog aan?

— Dat vraagt gij, terwijl gij toch wel zult weten, wat er in New York is gebeurd, riep het jonge meisje met trillende lippen. Nu meer dan ooit behoeven wij uw hulp. Gij hebt eerst mijn vader en vervolgens mij zelf hierheen

in veiligheid gebracht. Wij hadden gehoopt hier te blijven, totdat er aan het bestaan van de Bende van het Kwade Oog voorgoed een einde was gemaakt; en nu komt dat ellendige strooibiljet al onze hoopvolle verwachtingen vernietigen. Ik behoef dus niet te herhalen, dat wij stellig op uw bijstand rekenen.

— Wist gij dat Miss Thornycroft zich in handen van de bende van het Kwade Oog bevond? vroeg Raffles.

— Dat is het juist wat ons zo verontrust heeft, gaf Juliet Vandyke ten antwoord. Die lieve oude schat in de macht dier schurken, het is te afschuwelijk om er aan te denken.

— Kunt gij ons zeggen, wat uw vader van plan is? vroeg Raffles.

— Hoe kunt ge dat vragen? Natuurlijk zal mijn vader geen moment aarzelen. Wat zijn honderdduizend dollar voor hem?

— Zoiets vermoedde ik, gaf Raffles glimlachend te kennen. Hij zou het gemis van dat bedrag in het geheel niet voelen. En de bandieten schijnen te begrijpen, dat een ondergeschikte hem natuurlijk minder waard is dan zijn dochter.

Hij zweeg even en vervolgde:

— Ik ben hier naar toe gereden en heb u het bekende sein voor een afspraak gegeven, opdat ik uw vader had willen voorstellen, schijnbaar op de eis van de bende in te gaan.

— Schijnbaar? Maar dan zullen zij Miss Thornycroft misschien doden, riep het jonge meisje op angstige toon.

— Daartoe zullen wij hun de gelegenheid niet laten, miss; laat dat maar gerust aan ons over, hernam Raffles op kalme toon.

— Maar wat kan een roeiboot uitrichten tegen een snelle motorboot, die misschien wel met een mitrailleur of zelfs van een snelvuurkanon is bewapend? Ik behoef u toch zeker niet te zeggen, dat er in het verloop der laatste maanden verscheidene diefstallen in onze arsenalen gepleegd zijn, en dat

men daarbij zelfs kanonnen heeft weten te stelen?

— Dat weet ik inderdaad, miss, en ik weet ook, dat deze diefstallen op rekening moeten gesteld worden van de bende van Het Kwade Oog. En toch blijf ik aandringen, dat uw vader mijn raad zal opvolgen, en geen cent aan boord van de roeiboot zal laten overbrengen.

Weer volgden enige ogenblikken van zwijgen op deze woorden, die blijkbaar grote indruk op het jonge meisje hadden gemaakt.

Het was wel zeker, dat deze geheimzinnige man moest beschikken over middelen, waarvan zij zich geen voorstelling kon maken.

En wat er volgde zou haar nog in die mening versterken.

— Ik wenste u nu wel even te spreken over een onderwerp, dat voor u veel aangeneramer zal zijn, miss, hernam Raffles. Ik breng u namelijk goede tijding van uw verloofde, de inspecteur van politie Flannagan. Hij is gisteren uit het ziekenhuis ontslagen, en heeft vanochtend zijn dienst hervat.

— Hij had mij dat al telefonisch medegedeeld, mijnheer, maar hoe kunt gij dat weten? vroeg Miss Juliet verwonderd.

— Zelfs al waart gij met een vlieg-machine hierheen gekomen, dan zoudt gij toch nog altijd acht uur over de afstand van bijna 1400 kilometer hebben moeten doen.

— Mijn vrienden en ik hebben New York drie uur geleden verlaten, miss.

— Als dat werkelijk zo is, dan moet gij beschikken over middelen, die het menselijk begrip te boven gaan, zei het jonge meisje, met iets als bijgelovige schrik in haar ogen.

— Het zijn middelen, miss, die misschien reeds over enkele maanden binnen het bereik van allen zullen vallen, althans binnen enkele jaren, maar die nu voorlopig gelukkig alleen nog de mijne zijn. Ik moet u evenwel zeggen, dat mij uw vragen enigszins verbazen; gijzelf hebt immers al eens met die middelen kennis gemaakt, namelijk toen ik

u hierheen bracht.

— Gij bedoelt uw vlieg-machine? Maar die ontzaglijke snelheid...?

— Mijn machine vloog toen wel zeer snel, miss, maar ik heb met opzet een grote omweg gemaakt en ook de vaart aanzienlijk vertraagd. Maar ik verzeker u, dat ik met datzelfde vliegtuig drie uur geleden uit New York ben vertrokken.

— En is die machine uw uitvinding?

— Ja, miss. Ik heb dat toestel ontworpen en... vervaardigd.

— Dan zijt ge een genie.

Raffles haalde de schouders op en hervatte het gesprek met de opmerking:

— Wij zouden uw verloofde na zijn herstel een goede gelegenheid kunnen geven, zich dadelijk te onderscheiden door hem aan te wijzen als een van de drie mannen, die de roeiboot mogen bemannen.

— Maar dan loopt hij groot gevaar, riep het jonge meisje uit.

— Ongetwijfeld, miss, hernam Raffles, terwijl er een eigenaardige glimlach om zijn lippen speelde. Ik meen echter wel eens gehoord te hebben, dat een inspecteur van politie zijn beroep niet uitsluitend achter de kachel uitoefent, en dat hij door zijn functie zelfs dagelijks gevaren onder de ogen moet zien.

— Ik vraag excuus, zei het jonge meisje, terwijl een blos in haar wangen opsteeg. Ik houd van hem, en in mijn egoïsme heb ik dingen gezegd, die hem en mij onwaardig zijn. De bendeleden van het Kwade Oog zijn zijn doodsvijanden, zowel als de mijne, ik moet hem dus vrij laten de strijd met dat tuig aan te binden.

— Nu spreekt gij, zoals uw verloofde het zelf zou wensen, miss, daar ben ik zeker van, zei Raffles. Inspecteur Flannagan moet zelf de twee andere mannen maar uitzoeken.

— Maar hij zal wel willen weten, wat er zal gebeuren mijnheer, als hij zonder het geld in zijn roeiboot naar de motorboot gaat, riep Miss Juliette uit. Wat moet ik hem dan zeggen?

Raffles dacht even na en antwoordde toen:

— Zeg hem voorlopig niets, dan dat hij in geen geval geld accepteert, zelfs al zou uw vader het hem aanbieden, omdat het toch niet in handen van de bandieten zal komen, omdat een zekere John Raffles zich daar over wel zal ontfemen.

— Maar dat zal hem niet voldoende zijn. Bedenkt dat hij politiebeambte is en rekenschap van zijn daden moet geven.

— Daarin hebt gij gelijk, miss, be-

aamde Raffles peinzend. Ik vergat dat ik niet met een van mijn vrienden te doen heb. Zonder nadere aanwijzingen, zal hij wellicht niet handelend willen optreden. Welnu, zeg hem dan voorlopig, wat ik u zoëven heb medegedeeld. Een paar uur van te voren zal hem worden uiteengezet, waarin mijn hulp zal bestaan, en ik geef u de verzekering, dat deze afdoende zal zijn. In ieder geval moeten de drie mannen zich goed bewapenen, want er zal gevochten moeten worden.

HOOFDSTUK III

HET LOT VAN HET KAPERSCHIP

Er waren drie dagen verlopen, sedert het gesprek tussen de dochter van de staalkoning, en de man, die haar vader, een miljoen dollar armer had gemaakt.

Van het gesprek was natuurlijk niets uitgelekt, maar in de kranten werd de vraag wat Vandyke wel zou doen, druk besproken.

Enige persorganen richtten bittere verwijten tot de politie, en wilden antwoord hebben op de vraag of dit nog langer zo kon voortduren en of het geduld mocht worden, dat de burgers van de Verenigde Staten gedwongen werden een buitensporig hoge loosprijs te betalen voor personen, die in hun dienst waren en in handen van een benede onverlaten waren gevallen.

Men begon er zelfs een politieke kwestie van te maken, en de zaak werd duchtig uitgebuit door de organen der democraten die er een welkom middel in zagen, de republikeinse regering te benadelen.

Uit de mond van de staalkoning zou natuurlijk niemand vernemen wat hij voornemens was en zo was men alleen op geruchten aangewezen.

Sommigen wilden « uit de beste bron » weten dat de staalkoning beslist zou weigeren, het te betalen, andere wisten « beslist zeker » dat Vandyke eieren voor zijn geld zou kiezen en de som, een bagatel voor hem, zou afstaan.

Maar nu deed zich in verband hiermede direct een tweede vraag voor:

Zou dit bedrag als lokaas dienen, en zou de politie trachten, de bandieten een strik te spannen?

Zogenaamde deskundigen verklaarden de eerste eventualiteit voor buiten

gesloten; er was geen sprake van het spannen van een strik.

Dit zou onmogelijk zijn, daar de motorboot tien kilometer uit de wal voor anker zou gaan?

Zij zouden de mitrailleurs, misschien wel een licht snelvuur kanon voortdurend op de naderende roeiboot gericht houden en door een goede verrekijker zouden zij direct kunnen zien, of er meer dan drie personen in de boot waren.

Bovendien kon men er wel op rekenen, dat de bemanning van de motorboot minstens tien of twaalf koppen zou tellen, zodat de overmacht veel te groot zou zijn.

En tenslotte, bij het minste teken van verraad, als er soms een ander schip mocht naderen met niet nader te omschrijven bedoelingen, zou het roverschip natuurlijk direct zee kiezen en verdwijnen, en dan zou het lot van Miss Thornycroft bezegeld zijn.

Zo naderde dan de dag, die in het strooibiljet door de bandieten was vastgesteld.

Een groot aantal dagbladreporters had reeds dagen lang als een zwerm muggen om het hoofdbureau van politie gezworven, in de hoop iets te weten te komen omtrent de plannen der politie, maar men kende daar die heren en zwijgen was het parool.

Er werd dus flink aan de duim gezogen.

Het was omstreeks één uur in de namiddag, toen een grote roeiboot, met drie personen bemand, naar zee roeide waarbij twee agenten aan de riemen trokken.

De derde man, in politiepak zat aan

het roer.

Het was Theodor Flannagan, de inspecteur van politie.

Hij was nog wat bleek, maar hij scheen geheel van zijn verwonding hersteld te zijn, die hem tijdens de nachtelijke aanranding van enige weken geleden waren toegebracht.

De twee agenten waren stevige kerels en trokken met kracht aan de riemen.

Het getij was teruglopend en de wind blies van het land, zodat zij flink opschoten.

In het eerst voeren zij te midden van een groot aantal elkander kruisende sleepboten, lichters, kustvaarders, en havenstoomboten, maar zodra zij de havenkom verlaten hadden, werd het stiller, en het duurde niet lang of er was heinde en ver geen schip meer te zien.

Om half drie zei Flannagan, die van tijd tot tijd een verrekijker voor het oog had gebracht:

— Ik geloof, dat ik ze zie. Niet zo hard meer roeien, anders komen wij te vroeg.

Na enige minuten kwam op ongeveer een mijl afstand een vrij grote motorboot in zicht, rood geschilderd, en die, naar de vorm te oordelen, zeer snel moest lopen.

Van de personen aan boord viel nog niets te bespeuren, maar naarmate de roeiboot naderde, werden er met de kijker enige gedaanten op het dek zichtbaar.

Een half uur later was de afstand tussen roei- en motorboot tot op een kabellengte verminderd.

Ook met het blote oog kon men nu duidelijk een stuk of tien personen ontwaren, die, blijkbaar gewapend, de roeiboot stonden op te wachten.

Op de voorplecht van het kaperschip was een klein snelvuurkanon opgesteld, dat granaten verschoot, zwaar genoeg om een vijfmaal grotere roeiboot met een enkel schot naar de kelder te zenden.

De agenten hadden de riemen opgestoken, en schenen op nadere bevelen te wachten, terwijl Flannagan was opgestaan en nu staande de helmstok

hanteerde.

Toen bracht een der opvarenden van de motorboot en scheepsroeper aan de mond en klonk het bevel over de golven:

— Kom langszij liggen, en let op wat er bij het minste teken van verraad zal gebeuren.

Op hetzelfde ogenblik weken de bandieten uiteen en nu werd er een vrouw zichtbaar, die door twee man stevig bij de arm werd vastgehouden. Die vrouw was Miss Thornycroft.

De man, die zoëven gesproken had, bracht de scheepsroeper opnieuw aan zijn mond en schreeuwde:

— Opgelet. Eén verdachte beweging en zij wordt neergeschoten.

Een siddering van woede doorliep het lichaam van de jonge inspecteur, toen hij daar de onschuldige, oude dame in handen van die bende schurken zag.

Hij gaf de agenten een kort bevel, de riemen plonsden in het water, en langzaam naderde de roeiboot, terwijl een man achter het kanon had post gevat en nauwkeurig de bewegingen van de boot in het oog hield.

Maar ineens, toen de roeiboot nog nauwelijks twintig meter van de motorboot verwijderd was, gebeurde er iets onverwachts.

Het bendeschip werd als door een onzichtbare macht uit het water opgeheven, plonsde opnieuw in zee, zodat de opvarenden als kegels door elkaar rolden, en werd toen letterlijk in tweeën gesneden door een donkergrijs vaartuig, dat eensklaps uit de golven was opgerazen en daar nu als een grote, stalen harpoen in het licht van de ondergaande zon schitterde.

De mogelijkheid bestaat, dat Inspecteur Flannagan deze gebeurtenis verwachtte, maar toch kon hij een kreet van verwondering bij het zien van deze zonderlinge duikboot, die daar met zulk een ongehoorde snelheid uit de golven was opgedoken niet weerhouden. Geen seconde te vroeg of te laat, maar juist op tijd, om het plan van de rovers te verijdelen.

Natuurlijk waren alle bandieten in het water terecht gekomen.

Sommigen hadden zich aan een stuk van de zinkende, door midden gesneden motorboot weten vast te klampen, maar aldra zonken ook deze wrakstukken in de diepte en het duurde niet lang, of men had aan boord van de roeiboot een stuk of zes schipbreukelingen opgenomen, die als verzopen katten stonden te bibberen van koude en van angst.

Zij werden snel geboeid, en aldus onschadelijk gemaakt.

De bemanning van de duikboot had inmiddels ook niet stil gezeten en de overige bandieten, voor zover zij niet direct in de golven waren verdwenen, op het dek getrokken.

Die bemanning van de duikboot was zeer klein en telde niet meer dan twee man.

Een daarvan was zeer groot en breed, en Flannagan had een flauw vermoeden, dat hij deze herculisch gebouwde gestalte reeds eerder eens had gezien, maar wààr dat was, en onder welke omstandigheden, dat kon hij zich niet herinneren.

De andere echter was hem volkomen onbekend.

Het was een zeeman, zoals er duizenden waren aan te wijzen, in iedere haven der wereld.

Miss Thornycroft, die eveneens in zee was gevallen, behoorde tot de eersten, die gered werden; daarna werden er nog drie bandieten aan boord van de zonderlinge duikboot gesleurd, waarna de vreemde stalen vis even snel weer onder de golven dook, als zij verschenen was, zonder Flannagan gelegenheid te geven, iets te vragen, waarop waarschijnlijk toch geen antwoord zou zijn gegeven.

Flannagan kon dus niets anders doen, dan zich verheugen, dat hij op zulk een voortreffelijke wijze geholpen was bij de vangst van een zestal gevaarlijke booswichten, en zich verbazen over de manier, waarop die hulp was geboden.

Hoe kwam deze duikboot zo eensklaps in de Amerikaanse wateren? Het was de « Bruinvis van John Raffles. »

Hij had een week geleden toen er betrekkelijke kalmte heerste in New York, en men werkelijk mocht menen dat de

bandieten voorlopig genoeg hadden van hun misdadig handwerk, Charles Brand en zijn chauffeur James Henderson met zijn vliegtuig de « Duivel der Lucht » naar het kleine eiland dicht bij de Schotse kust gebracht, waar zijn duikboot, de wonderlijke « Bruinvis » in een geheime kreek, slechts aan hem en zijn twee vrienden bekend, onder de oppervlakte van de golven lag te rusten, als een slapende vis.

De overtocht met de vliegtuig had nog geen volle negen uur geduurd.

Raffles was alleen weer teruggevoelen na Henderson en Brand des avonds aan land te hebben gezet, en deze twee moedige mannen hadden de « Bruinvis » die al even weinig toezicht verlangde als de eerste de beste motorboot van niet te grote afmetingen, binnen vier dagen over de oceaan gebracht.

De gebeurtenissen ontwikkelden zich al spoedig zodanig, dat Raffles zich gelukkig prees, dat hij op het denkbeeld was gekomen, zijn duikboot onder zijn bereik te brengen.

Het vaartuig, ongeveer twaalf meter lang en drie meter breed, was door Raffles en Henderson op een verlaten eiland der Hebriden in elkander gezet, met een geduld en een kennis van zaken, die aan het wonderbaarlijke grensden, nadat alle platen, machinedelen, en andere stukken, welke Raffles door fabrieken, over de gehele wereld verspreid, had laten vervaardigen, in het geheim daarheen waren vervoerd.

Dit was de duikboot, welke op het moment suprême haar rol had gespeeld in het korte drama, dat zich zoëven aan de oppervlakte van de zee had voltrokken.

Raffles was aan het roer blijven staan, terwijl Henderson en Brand naar het dek snelden, zodra de boot boven water was, waar zij zich meester maakten van de bandieten, die in de nabijheid rondspartelden, maar niet dan nadat zij Miss Thornycroft hadden gered, die zich aan een gedeelte van het houten dek van de motorboot had vastgeklampt.

Zodra alle drenkelingen aan boord waren, was het stalen luik in het dek weer gesloten en de « Bruinvis » was

verdwenen, zonder enig spoor achter te laten.

Op een diepte van ongeveer tien meter werd op de kust aangehouden.

Miss Thornycroft had zich, ofschoon zij danig geschrokken en wel wat overstuur was van het koude bad, kranig gehouden, en was niet, zoals men verwacht kon hebben flauw gevallen, of zo iets. Zij was dadelijk naar de grote kajuit gebracht, waar haar de gelegenheid werd gegeven, haar drijfnatte kleren uit te trekken, en zich tijdelijk te hullen in een warme badjas en enige andere kleren van Henderson.

Weliswaar zag de goede, oude dame, die niet vrij was van corpulentie, er met haar waterlaarzen aan, een weinig potsierlijk uit, maar de hoofdzaak was, dat zij warme kleren aan had, en dat zij de haren kon laten drogen bij de elektrische kachel.

Henderson had een hete cognacgroc klaar gemaakt en haar gedwongen die sterke borrel op te drinken, hetgeen zij onder het trekken van vreselijk scheve gezichten deed, en daarna prompt in slaap viel.

Wat de drie geredde bandieten betreft, zij werden stevig geboeid en met kettingen vastgemaakt aan de wand van de duikboot.

De duikboot had reeds gedurende enige tijd zijn weg onder de oppervlakte der golven voortgezet, toen Raffles de kleine kajuit verliet, waar hij met Brand had beraadslaagd, en zich naar de plaats begaf, waar de drie bandieten waren vastgemaakt.

Hij stond een ogenblik met gekruiste armen voor het drietal stil, dat hem met sombere blikken opnam, en wendde zich toen tot Charles met de woorden:

— Wat moet ik nu met dat gore stelletje aanvangen? Eigenlijk verdienen zij de galg.

— Ik ben blij dat je er zo over denkt, zei Brand droogjes. Vraag de man aan het roer maar eens, hoe hij over dit drietal denkt, voegde hij er aan toe, met een gebaar in de richting van Henderson, die op dit ogenblik aan het roer en de bedieningshandles stond.

— Als u het mij zou vragen, sir,

gaf de reus te kennen, dan zou ik geen seconde aarzelen, maar die drie schurken als een bosje sprout op elkander binden en hen eenvoudig overboord zetten. Er zou niets aan hen verloren zijn. Ik betwijfel echter, of de haaien het hapje zouden lusten.

— Je hoort het, zei Brand kortaf.

— Dat is het oordeel van een man met een gewoon burgermansverstand. En mijn mening is het ook.

— Het zou zeker een eenvoudige oplossing zijn, gaf Raffles toe, maar ik geloof niet, dat wij de bevoegdheid bezitten, aldus als rechters en beulen op te treden. Die mannen zij nu weerloos, en het stuit mij tegen de borst mij aan weerlozen te vergrijpen.

Onder het spreken had de Grote Onbekende geen oog van de drie gevangenen afgewend.

Hij trad nu op een der schurken toe, op wiens gelaat nog sporen van enige menselijkheid te zien waren, en vroeg hem:

— Weet jij, wie jullie aanvoerder is?

De man keek Raffles aan, alsof hij hem niet begreep, en haalde toen de schouders op.

— Dat wil zeker zeggen dat je het niet weet? drong Raffles aan. Maar je weet dat je je in mijn macht bevindt, en dat ik je zolang in gevangenschap kan houden, tot je het mij gezegd hebt?

Toen hief de man het hoofd op en zei schamper:

— Al zou je mij hier houden tot Sint juttemis, dan nog zou ik je niet kunnen antwoorden. Je zoudt mij evengoed kunnen vragen, of ik wist, wat er over een maand met mij zal gebeuren. Ik weet het niet. Niemand weet het.

— Goed vervolgde Raffles rustig, maar je kunt mij wel zeggen, waar zich het hoofdkwartier van de Bende van het Kwade Oog bevindt?

De man aarzelde en wierp een schichtige blik op zijn medegevangene.

Het duurde niet langer dan een seconde, maar Raffles had de blik opgevangen, en dacht er het zijne van...

— Dat schijnt je ook niet te weten, vervolgde hij. Nu, ik wil niet langer aandringen. Wat je niet weet, dat kun je

mij niet zeggen.

Daarop vestigde hij zijn scherpe ogen op de beide andere bandieten en vervolgde:

— Weten jullie het misschien.

— Ja wel, antwoordde een der schurken dadelijk, terwijl hij Raffles tartend aankeek. Ik weet het. Maar je zou mij eerder vierendelen, dan dat ik het zou verraden.

— Dat is tenminste duidelijke taal, riep Raffles uit. Nu weet ik ten minste waaraan ik mij houden moet. En hoe denkt je kameraad er over?

De derde man keek Raffles slechts even aan, en antwoordde met een verachtelijk schouderophalen.

— Nu dat is even goed als een antwoord, zei Raffles glimlachend. Jullie willen dus niet voor verraders spelen.

Hij wierp nogmaals een blik op de man die hij het eerst had toegesproken, gaf Brand een wenk, waarop beiden zich verwijderden, het aan Henderson overlatende, het drietal in het oog te houden.

Toen zij een half uur later terug

kwamen, werden zij door de reus ontvangen met de mededeling dat de drie kerels in een onbegrijpelijk taaltje, druk met elkander gefluisterd hadden.

— Het ware beter geweest, als wij dit hadden kunnen beletten, zei Raffles op ernstige toon.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Dat mag niet meer gebeuren, en we moeten hen scheiden, zei hij op korte toon, na een snelle blik met Brand te hebben gewisseld.

— Niets is gemakkelijker, zei de jonge man. Wij kunnen een hunner hier laten, de tweede in de bagageruimte, en de derde in de kleine kajuit opsluiten.

Zo gezegd, zo gedaan.

Twee bandieten werden losgemaakt, en weggeleid.

De man, die achterbleef in de kleine stuurhut juist onder het luik, was degene die even gearzeld had toen Raffles hem naar de plaats van het hoofdkwartier vroeg...

HOOFDSTUK IV

EEN WATERIG INCIDENT

Zodra de stalen deuren achter de twee andere bandieten waren dichtgevallen, zodat het onmogelijk was dat zij een enkel woord konden opvangen van hetgeen hier zou worden gesproken, wendde Raffles zich tot de man, die was achtergebleven, en zei op fluisterende toon, terwijl hij hem strak aankeek:

— En nu zullen wij eens praten. Denk er om. Van de uitslag van ons gesprek hangt het af of je tien duizend dollar rijker kunt worden.

De bandiet scheen de betekenis van deze simpele vraag van zo weinig woorden onmiddellijk te begrijpen, want in plaats van te antwoorden begon hij over zijn gehele lichaam te beven en keek met schuwe blik naar de stalen tussendeuren.

— Wees maar niet bang dat men ons zal kunnen horen, ging Raffles voort. Die stalen deuren houden ieder geluid tegen. Vertel mij eerst eens, of je weet of vermoedt wie ik ben.

— Je kunt niemand anders zijn dan John Raffles, antwoordde de bandief direct. Alleen hij zou ons kunnen en durven bestrijden.

— Precies, je beseft zeker wel, dat

ik over middelen beschik, niet minder machtig dan die welke de aanvoerder van jullie bende ten dienste staan?

— O jawel, dat voel ik met mijn klomp.

— Dan begrijp je ook, dat ik je leven in mijn hand heb, en je direct aan de politie zou kunnen uitleveren, wat ik met je twee rotgenoten dan ook zonder twijfel over enkele uren zal doen.

— Dat snap ik ook.

— Goed, zei Raffles, wij begrijpen elkaar. Welnu, ik doe je het voorstel, je de vrijheid te geven en bovendien tien duizend dollar contant uit te betalen, als je mij de plaats aanwijst, waar het bestuur der bende van het Kwade Oog pleegt bijeen te komen.

Weer begon de bandiet hevig te beven, maar in zijn ogen danste een vonk van hebzucht, welke Raffles bewees, dat zijn pogingen met een goede uitslag zouden worden bekroond.

De bandiet schraapte een paar malen zijn keel, en fluisterde toen op schorre toon:

— Je weet niet, waaraan ik mij bloot stel, als ik zou doen wat je van mij verlangt.

— O, jawel, dat weet ik heel goed,

antwoordde Raffles. Als de leiders der bende het te weten kwamen en je achterhaalden, zou je het met de dood bekopen.

— En toch doe je me dat voorstel...? vroeg de bandiet ontzet.

— Waarom niet? Of geef je soms de voorkeur aan de elektrische stoel, die je wacht, als de politie je in handen krijgt? En ik zal zorgen, dat je je door de vlucht kunt redden voor hun wraak.

— Zij zouden mij wel weten te vinden, mompelde de schurk.

— Dat zullen zij niet, als je naar een land gaat als Noorwegen, Denemarken of Nederland, die gelukkig bevrijd zijn gebleven van de kanker van het bendewezen, die dit land en bijna alle andere grote naties tegenwoordig teistert. Je bent daar veilig, mits je ongemerkt het land kunt verlaten, en daarvoor zal ik zorgen. Want het spreekt vanzelf, dat je mijn evangene blijft tot dat ik mij er van heb overtuigd, dat je mij niet bedrogen hebt.

— Zweer je, dat je mij veilig en ongezien naar een van de landen zult brengen, welke je zoëven hebt genoemd? vroeg de bandiet aarzelend.

— Ja, dat zweer ik.

De man scheen een zware tweestrijd in zijn binnenste te voeren, maar tenslotte zegevierde het verlangen naar de gulden vrijheid, of misschien nog meer de hebzucht naar de beloofde geldsom.

Hij boog zich naar Raffles over, en zei zo zacht, dat hij bijna niet was te verstaan:

— Elke zaterdag komen de luitenants van onze aanvoerder, die niemand kent bijeen om te beraadslagen over hun plannen en over de instructies welke zij langs geheime wegen hebben ontvangen van de Moloch, zoals onze onbekende meester wordt genoemd.

— Dat is dus overmorgen, zei Raffles. Waar worden die samenkomsten gehouden?

— In de kelders van drie huizen van de Boston Street. Die huizen grenzen aan elkaar, en worden bewoond door voorname leden van onze bende. De tussenmuren van de kelders zijn weggebroken, en men kan op die manier, bij een

eventuele inval van de politie, langs drie wegen ontsnappen.

— Niet kwaad gevonden, zei Raffles. Het nummer van het middelste huis?

— Drie en zeventig.

— Hoe laat beginnen die samenkomsten in de regel?

— Te middernacht precies.

— Wat is het wachtwoord, dat moet worden gegeven?

— Dat verandert iedere week.

— Dat had ik kunnen verwachten, mompelde Raffles voor zich heen.

Hij staarde even peinzend voor zich uit, en zei:

— Hoe is het mogelijk, dat de politie er nog nooit achter is gekomen, dat in die huizen zulke vergaderingen plaats vinden? Zo iets moet toch opvallen, dunkt mij?

— De politie zou net zo goed kunnen geloven, dat de bijeenkomsten op het Witte Huis te Washington plaats vonden, gaf de bandiet ten antwoord. De man, die in het middelste huis woont, is een algemeen geacht burger van New York.

— Zijn naam? vroeg Raffles.

— Donald Dunmore.

Raffles en Brand wisselden een snelle blik met elkander.

Daar werd de naam genoemd van een man, die onder de zeer welgestelden werd gerekend, die voorzitter was van een aantal verenigingen van openbaar nut en wiens naam steeds vooraan prijkte op alle lijsten, waarop voor een of ander goed doel geld werd gevraagd.

En zo'n man was lid van deze gevreesde bende, die moordde en roofde, en een stad van een paar miljoen inwoners terroriseerde.

Geen wonder, dat de politie de grootste moeite had, de bende te bestrijden, als er zulke mannen lid van waren.

Raffles begon te begrijpen, dat hij hier tegenover een bende kwam te staan, waarbij vergeleken zijn Londense tegenstanders slechts kinderen waren.

Dit was nog iets anders dan het beruchte Genootschap van de Gouden Sleutel, waarvan Dr. Cox de aanvoerder was.

Hij stond even in gedachten en vroeg toen weer:

— In welk huis gaan de leiders altijd naar binnen?

— Afwisselend in alle drie om opzien te vermijden.

— Hoeveel zijn er meestal?

— New York is verdeeld in twaalf districten, en ieder district zendt een chef naar de wekelijkse bijeenkomsten.

— Er zijn er dus nooit meer dan twaalf? vroeg Raffles.

— Nooit.

— Maar zeker wel eens minder, als een der chefs ziek of op andere wijze verhinderd is?

— In dat geval gaat er een der onderchefs heen.

— Zijn de bewoners van die drie huizen bij de besprekingen tegenwoordig?

— Alleen Dunmore. In hoogst enkele gevallen ook wel eens een der anderen.

Op nummer 73 woont William O' Breen, op nummer 69 Keith Robinson.

Brand noteerde deze namen vlug, terwijl Raffles het verhoor voortzette.

— Hoe lang duren die bijeenkomsten meestal? ging hij voort.

— Dat hangt af van het aantal en het gewicht der te bespreken aangelegenheden, antwoordde de bandiet, maar het wordt zelden later dan vier uur 's nachts in de zomer zelfs vroeger, daar het dan weer vroeg dag is.

— Ik hoop, dat je de waarheid hebt gesproken, zei Raffles.

De bandiet antwoordde niet, maar Brand zag in zijn ogen een uitdrukking die hem alles behalve beviel.

— Als die vent niet iets achterhoudt, dan mag ik een staart krijgen, mompelde hij voor zich heen. Hij rekent er zeker vast op, dat de politie in een val zal lopen, of zich aan het grootste gevaar bloot stelt, als zij mocht proberen, de boeven in hun vergaderzaal te overvallen.

Zodra Brand zich even alleen met Raffles bevond, deelde hij hem zijn vermoeden mee, maar de Grote Onbekende haalde de schouders op en zei:

— Het ligt voor de hand, dat de kerel alles verzwijgt, wat hij verder nog mocht weten, en dat hij op de hoogte is van sommige zaken, welke het voor de politie uiterst lastig zullen maken, de ver-

gaderzaal te overvallen. Hij vergeet echter één kleinigheid, en dat is dat de politie er zeer waarschijnlijk pas iets mee te maken krijgt als alles veilig voor haar is. Wij zullen wel alles moeten voorbereiden.

— Dus je bent van plan zelf naar zo'n vergadering te gaan? vroeg Brand verschrikt.

— Natuurlijk. Je denkt toch niet, dat ik het adres aan die bandiet vroeg, om het weer te vergeten? vroeg Raffles spottend.

— Maar dan stel je je aan het grootste gevaar bloot, Edward.

— Waarschijnlijk wel, maar dat is nu eenmaal het risico, dat wij moeten aanvaarden.

— Neem mij en Henderson dan tenminste mee. Drie mannen, waaronder er een is, die wel voor vier telt, kunnen immers méér dan één.

— In dit geval niet, Charles. Hier is met list meer te bereiken dan met geweld.

Brand zweeg, daar hij wel inzag, dat Raffles zijn plannen reeds had gemaakt en dat het geen doel zou hebben, hem tot andere gedachten te brengen.

Even later begaf Raffles zich weer naar de stuurhut en vroeg aan de man:

— Als de bende van het Kwade Oog gevangenen of gijzelaars maakt, waar worden die dan het eerst heen gebracht?

— Naar het huis, waarvan ik zoëven het adres heb opgegeven.

— Zij verschijnen daar zeker voor een soort rechtbank?

— Ja, voor de Raad van twaalf, dezelfde, die elke zaterdag bijeenkomt.

— Maar als nu, bijvoorbeeld iemand op donderdag in handen van de bende valt, waar blijft hij dan zo lang?

— In een cachot in de kelder, dat veiliger is dan de staatsgevangenissen, dat is een feit. De man, die kans zou zien, uit dat cachot te ontsnappen, zou over meer dan menselijke macht moeten beschikken.

— Is er nooit iemand ontsnapt.

— Nooit. Eénmaal is het bijna gelukt antwoordde de bandiet, met een hatelijke glimlach, maar die poging kon niet herhaald worden; de man in kwestie over-

leefde het niet...

Gedurende dit gesprek stond Henderson met twee vuisten om de rand van het roer geklemd, die trilden van woede.

— Als ik een opmerking mag maken, mylord, zo wendde hij zich tot Raffles, dan zou het deze zijn, dat ik u mijn hele leven dankbaar zou blijven, als gij mij in de gelegenheid zoudt willen stellen, daar in dat moordenaarshol eens duchtig opruiming te gaan houden.

Raffles hief kalmerend de hand op en zei glimlachend:

— Stil maar, James, daar zal het nog wel eens toe komen. Zeg mij liever eens, waar wij ongeveer zijn.

Henderson wierp een blik op het kompas, raadpleegde het klokje, dat aan de wand was bevestigd en zei:

— Wij hebben met volle snelheid pal zuidwaarts gehouden, mylord, en wij varen juist twee uren. Wij moeten dus nu ter hoogte van Norfolk zijn.

— Dan gaan wij nu naar de oppervlakte. Het zal nu wel donker zijn.

Henderson haalde een kleine hefboom over, een gorgelend geluid liet zich horen, alsof er water met kracht uit een buis geperst werd en de dieptemeter liep dadelijk snel terug.

Binnen enkele seconden was de boot aan de oppervlakte van de zee.

Brand opende het stalen luik met één enkele handgreep en de frisse avondwind drong de machinekamer binnen, terwijl boven de hoofden der reizigers de sterren aan een wolkeloza hemel schitterden.

Raffles en Brand klommen de smalle stalen ladder van slechts enkele treden op, die naar het dek voerde en zagen direct dat Henderson zijn berekening goed had gemaakt.

Daar op een paar mijlen afstand, aan stuurboord, pinkten de lichten van Norfolk, en glansde het sterke licht van de twee vuurtorens.

— Hoe zullen wij ons nu van die twee bandieten ontdoen? vroeg Brand.

— Heel eenvoudig wij gooien hen overboord, zei Raffles koeltjes.

— Maar dan zullen zij vluchten, riep Brand uit.

— Neen, want wij zullen van te vo-

ren de havenpolitie draadloos inlichten. Ik wil slechts voorkomen, dat deze wat al te nieuwsgierig is en onderzoek wil doen naar de duikboot, welke haar dit fortuintje in de schoot werpt.

Die twee kerels kunnen zwemmen en zij zijn toch al nat.

— O ja, dat is geen bezwaar, maar het is pikdonker en de politie zal niet kunnen zien, waar zij aan land komen.

— Wij zullen ons zoeklicht ontsteken. Henderson moet de machines stoppen en zich gereed maken op het eerste bevel te duiken.

— Best... maar intussen is het geheim van je duikboot nu toch bekend geworden.

Raffles haalde de schouders op.

— Een duikboot op zich zelve is niet iets bijzonders, zei hij. De hoofdzaak is, dat de « Bruinvis » ongeveer driemaal zo snel is als de snelste tot dusverre gebouwde onderzeeboot. En dat is mijn grote geheim.

— Maar zij zullen de snelheid van je schip kunnen afleiden uit het feit, dat je in twee uren van New York naar Norfolk bent gevaren, hernam de jongeman.

— Dat is zo, al behoeven zij niet te weten, dat ik al die tijd onder water heb gevaren. Voor alle zekerheid zullen wij nog een uur wachten. Wij hebben, goed beschouwd, geen haast.

« De Bruinvis » lag nu volkomen stil, op het telefonisch gegeven bevel van Brand.

Zacht klotsten de golven tegen de lichtgrijs geschilderde romp.

De twee vrienden stonden over de verschansing geleund, toen zij enig gerucht achter zich hoorden.

Zij wendden zich om en konden nauwelijks een glimlach weerhouden.

Daar verscheen, zuchtend en blazend van inspanning, Miss Thornycroft, die het in haar hokje te benauwd had gekregen, en blijkbaar gemerkt had, dat de duikboot aan de oppervlakte lag.

Zij droeg nog altijd haar geïmproviseerde kledij en de zware waterlaarzen.

Raffles snelde aanstonds hoffelijk toe, stak de oude dame de hand toe en hielp haar het dek te beklimmen.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik zo vrij ben, te komen storen, mijnheer, hijgde Miss Thornycroft, maar ik hield het beneden niet langer uit. Mijn boeltje is nog niet helemaal droog, dus gij zult mijn uiterlijk hoop ik wel verontschuldigen?

— Maar natuurlijk, miss, antwoordde Raffles, terwijl Brand zich moest om draaien, om niet te laten zien, dat hij onwillekeurig moest glimlachen.

— Over een uurtje, zult gij u wel weer in uw eigen kleren kunnen steken, miss. Het doet mij meer leed, dan ik u kan zeggen, dat ik u in deze onaangename toestand heb moeten brengen, maar onze veiligheid liet mij geen keus. Over een paar uur zal ik u dicht bij New York aan wal zetten. Gij kunt dan nog gemakkelijk naar huis terugkeren. Ik zal u geld geven.

Raffles had dit laatste vrij luid gezegd, luider misschien dan hij misschien zelf wist of wenste en de bandiet daar beneden had goede oren...

Brand haalde nu snel een kleine vouwstoel en een dikke reisdeken en het duurde niet lang, of Miss Thornycroft zat goed ingebakerd op het dek, met een kop dampende bouillon op haar schoot, door Henderson met evenveel handigheid als spoed klaar gemaakt.

Toen er een uur verstreken was, zei Raffles:

— Nu zal ik u moeten verzoeken, miss, weer naar uw kajuit terug te gaan, want de boot gaat aanstonds weer duiken.

— Het is toch niet gevaarlijk, al dat duiken? vroeg Miss Thornycroft ongerust.

— Ik verzeker u, miss, dat er niet het minste gevaar bij is, stelde Raffles haar glimlachend gerust. Het zal trouwens niet lang duren, want zodra wij onze gevangenen hebben afgeleverd en ons hebben verwijderd, zullen we verder aan de oppervlakte blijven varen.

De oude dame, geholpen door Charles Brand, daalde de ladder naar de machinekamer weer af en verdween in de kleine kajuit.

Toen hij dit gedaan had, maakte hij alles in gereedheid om naar de wal te

kunnen seinen, stulpte zich de helm over het hoofd en stelde zich in verbinding met de vaste wal en wel meer in het bijzonder met het bureau van politie.

Het gesprek duurde ternauwernood vijf minuten.

Toen verscheen Brand weer op het dek en zei:

— Zij dachten eerst aan een grap, geloof ik. Maar toen ik een beschrijving gaf van een der bandieten, schenen zij dadelijk gerust gesteld te zijn. Het schijnt, dat er al enige tijd gezocht wordt naar een man met vuurrood haar en een wrat op zijn neus en zo'n exemplaar hebben wij hier nu juist aan boord. Daarenboven heb ik hen nauwkeurig op de hoogte gesteld van alles wat er een paar uur geleden op de rede van New York is voorgevallen en waarvan de telegraaf het bericht reeds naar Norfolk heeft gebracht, en toen konden zij in het geheel niet meer twifelen.

— Wanneer komen zij?

— Zij zouden dadelijk een motorsloep bemannen, en die kan over twintig minuten hier zijn.

— Dan moeten wij het zoeklicht in orde gaan maken, om hen de weg te wijzen.

— En de bandieten?

— Die mogen pas op het laatste ogenblik van hun boeien worden ontdaan. Met zulk gevaarlijk tuig moet men voorzichtig zijn.

Het zoeklicht werd nu omhoog gedraaid, het contact werd aangebracht en Brand zou slechts een klein handwiel behoeven om te draaien, om het zoeklicht in werking te stellen.

Een kwartier was verlopen, toen er een rood licht zichtbaar werd en dadelijk daarna een groen, op een paar vademmen afstand voor de duikboot.

Blijkbaar waren het de bak- en stuurboordlichten van de politieboot, die dus recht op de duikboot aanhield, ofschoon men dit vaartuig onmogelijk zou kunnen zien.

— Het is tijd, Charles, zei Raffles, die gedurende de tijd van het wachten zwijgend naast Brand op het smalle dek had gestaan.

Zonder een nadere verklaring te be-

hoeven ging Brand de ladder af, om met Henderson de bandieten te bevrijden.

Het was afgesproken, dat het tweetal om de beurt met enige tussenruimte in het water zouden worden geworpen, opdat zij geen achterdocht zouden koesteren, als zij hun kameraad zouden missen, maar in de mening zouden verkeren, dat hij verdronken was.

Terwijl de eerste aan dek werd gebracht, zonder nog te weten, wat er met hem zou gebeuren, schakelde Brand het zoeklicht in en onmiddellijk straalde een fel wit licht over de groene golven, die alles tot op kilometers afstand daghelder verlichtte.

De politieboot was nu duidelijk zichtbaar.

Men kon zelfs de revolvers onderscheiden, welke de vijf agenten in de hand hielden, en het kleine snelvuurkanon op de voorplecht, waarachter de kanonnier gehurkt zat, gereed om het stuk te bedienen.

Raffles was op de eerste der bandieten togetreden en zei kortaf:

— Zodra ik het bevel geef, spring je in zee en zwem je naar de boot, die daar nadert. Bedenk wel, dat ik alle verantwoordelijkheid van mij afschuif, zodra je dit vaartuig zult hebben verlaten. Ik kan er namelijk niet voor instaan, dat er niet op je wordt geschoten als je de dwaasheid mocht begaan een poging te doen om te vluchten.

De bandiet had zwijgend geluisterd, had even het hoofd opgeheven en een blik om zich heen geworpen, maar hij scheen te begrijpen, dat iedere kans op ontsnapping was verkeken. Naast hem stond de Grote Onbekende, met de revolver in de vuist, achter hem de reus, gereed om hem bij het minste teken van verzet overboord te gooien.

Hij haalde de schouders op, deed twee stappen achteruit voor een aanloopje en was het volgende ogenblik overboord gesprongen.

Met krachtige slagen zwom hij naar de boot, die tot op ongeveer vijftig meter was genaderd.

Toen hij ongeveer de helft van de afstand had afgelegd, werd de tweede bandiet naar het dek geleid.

Maar nu deed zich een onverwachte moeilijkheid voor, want eensklaps begon de man te jammeren:

— Ik kan niet zwemmen. Ik zou verzuipen, als niemand me helpt.

Raffles keek de man even zwijgend en onderzoekend aan. Toen zei hij, zich tot Brand wendend:

— Charles, een reddingsgordel.

Deze snelde weg, teneinde 't gevraagde te gaan halen en een paar tellen later was de gordel de bandiet over het lichaam geschoven en stevig om zijn middel vastgemaakt.

— Misschien is onze vriend nog een beetje bang, zei Raffles sarcastisch. James, help hem die angst voor het water eens overwinnen.

Voor de schurk een kreet had kunnen slaken voelde hij zich door twee krachtige armen optillen en in de golven slingeren.

De man ging even kopje onder, kwam proestend boven en probeerde, met armen en benen roeiend, zich in het water voort te bewegen.

— Doof het zoeklicht, Charles, zei Raffles.

Het contact werd verbroken en de overgang van licht tot duisternis was zó groot, dat men in het eerst volstrekt niets kon onderscheiden.

Maar eensklaps klonk een krachtige stem, die blijkbaar van een scheepsroeper gebruik maakte, over de golven, die riep:

— Zijt gij het, die uren geleden de rode motorboot op de rede van New York in de grond hebt geboord?

— Dat klopt, antwoordde de heldere stem van Raffles, die eveneens van een scheepsroeper gebruik maakte.

— Dan beveel ik u, mij naar de haven te volgen.

— Waarom?

— Om uw identiteit vast te stellen.

— Die wens ik niet nader bekend te maken.

— Men houdt u voor John Raffles.

— Dat klopt ook.

— Dus toch? Nogmaals beveel ik u mij dadelijk naar de haven te volgen.

— En als ik weiger?

— Dan zijn de gevolgen voor uw re-

kening.

Een heldere lach klonk spottend over het water.

Daarop kwam geen antwoord, maar ineens spoot een verblindend witte lichtstraal over de golven, die even scheen rond te tasten en toen op de duikboot gevestigd bleef.

— In naam der wet, geef u over, John Raffles, of ik geef bevel tot vuren.

Het bleef stil, want op het dek van de duikboot was niemand meer te ontdekken.

— Stand by, kanonnier, klonk het bevel van de inspecteur. Fire !

Er verliepen nog enkele seconden met richten, en toen klonk een losbranding.

Maar toen het schot afging, was er van de duikboot niets meer te zien.

De granaat sloeg in zee, juist op de plek, waar nog even te voren de duikboot geweest was.

Nog drie-, viermaal werd het kanon in de blinde afgeschoten, maar toen begreep de inspecteur toch, dat hij evengoed recht omhoog in de lucht kon schieten en gaf het spel gewonnen.

Hij liet de motorboot keren en voer naar Norfolk terug, een ervaring en twee gevaarlijke bandieten rijker.

HOOFDSTUK V

EEN PLECHTIGE ONTVANGST

Men was de volgende ochtend in New York niet weinig verbaasd, toen Miss Thornycroft weer haar intrek in het huis van Mr. Vandyke aan de River-Side Drive had genomen, zo kalm en zo bedaard, alsof er niets bijzonders was voorgevallen.

Algemeen werd het flegma en de onverschrokkenheid van de oude dame bewonderd, die rustig in het zo zwaar bezochte huis weer aan haar bezigheden ging, in afwachting van de terugkomst van haar jonge meesteres, die op zulk een onvergelykelijk gedurfde wijze onder de ogen der bandieten was gered door de man, die nu wel iedereen als de Engelse gentleman-inbreker John Raffles kende.

Een zwerm journalisten was op het huis neergestreken, teneinde uit de mond der dappere, oude dame het relaas van haar wedervaren te horen, maar de ridders van de gevleugelde pen moesten teleurgesteld weer vertrekken, want miss Thornycroft bleek niet van zin te zijn iets los te laten, op verzoek van de geheimzinnige redder in de nood, die haar aan een wisse dood had weten te ontrukken.

De heren journalisten waren dus op

hun fantasie aangewezen, en disten hun lezers dan ook verhalen op, die iemand de haren ten berge deden rijzen, en waarvan het alleen maar jammer was dat zij van a tot z verzonnen waren.

Er viel voor Miss Thornycroft heel wat te regelen in het grote huis aan de River Side Drive.

De butler zat in de gevangenis, en was nog niet vervangen, de chauffeur eveneens, met bovendien nog enkele andere bedienden.

De arme negerbediende, de trouwe Jim, was laaghartig door de bandieten vermoord en zo was het bediendenpersoneel eensklaps aanzienlijk gedund.

En wie er nog waren, kregen onbetaald verlof tot tijd en wijle Mr. Vandyke zelf weer zou zijn teruggekeerd.

Er bleef één dienstmeisje en een verwetrouwde huisknecht over en dat was alles.

Het was omstreeks vier uur in de namiddag, en het begon reeds te schemeren, toen Miss Thornycroft het huis verliet, om een paar boodschappen te doen.

De oude dame had juist het grote warenhuis van Altman verlaten en was terug gegaan naar de Fifth Avenue, om daar op een bus te stappen, die haar

naar de River Side Drive zou terug brengen, toen haar een auto achterop reed.

De wagen stopte een paar meter voor haar, het portier werd geopend en twee mannen stapten uit.

Vóór de oude dame goed begreep wat er eigenlijk gebeurde, was een dier mannen naar haar toegekomen, en had haar een doek met chloroform op neus en mond gedrukt.

Zij was zich nog vaag bewust, hoe zij met geweld naar de auto werd geduwd en toen wist zij niets meer...

Dit alles was zo snel en onverwacht in zijn werk gegaan, dat de voorbijgangers die van het voorval getuige waren, nog niet van hun verbazing waren bekomen toen de auto reeds in de verkeersstroom was opgenomen en natuurlijk niet meer te achterhalen.

Een der aanranders was naast de chauffeur gaan zitten, de andere had zich naast de bewusteloze oude dame gezet, wierp een schampere blik op de oude dame en mompelde:

— Dit is de tweede keer, dat wij je beet hebben, oude heks, en ditmaal zullen we je niet laten ontsnappen, reken daar op.

Vandyke zal ditmaal het dubbele moeten betalen en de Moloch heeft er alles op gesteld om zijn zin te krijgen, want het gaat om zijn prestige.

De auto reed snel voort, totdat de chauffeur stopte voor een huis in de Boston Street, dat het nummer 71 droeg.

Het was nu volkomen donker, en het wekte in het geheel geen opzien, dat twee goed geklede heren een blijkbaar onwel geworden dame die zeer moeilijk liep en bijna gedragen moest worden, snel het huis binnenbrachten.

Men scheen daar hun komst te verwachten, want de buitendeur werd reeds geopend nog voor de auto goed en wel stilstond.

Miss Thornycroft, die nog altijd niet uit haar verdoving ontwaakt was, werd naar een grote kamer gebracht, waar op dat ogenblik slechts één persoon aanwezig was.

Het was Dunmore, een der leden van de bende van Het Kwade Oog, en daarom zo gevaarlijk, wijl niemand in deze

schijnbaar zo achtenswaardige man een misdadiger zou hebben vermoed.

Dunmore had een gladgeschoren gezicht, waarvan hij de trekken blijkbaar meesterlijk wist te beheersen, en dat slechts zijn ware aard verried, als hij alleen was.

Hij was meestal stemmig in het zwart gekleed, zijn handen waren uitstekend verzorgd en opvallend wit, en hij droeg smetteloos linnengoed.

Als enig sieraad droeg hij een gouden ring met een blauwe steen, die hij als onbewust om en om draaide, zolang het nu volgende gesprek duurde, dat ontstond tussen hem en de aanranders, zodra zij de kamer binnen waren.

— Dat is zij dus? vroeg Dunmore. Ik had haar nog nooit gezien.

— Ja chef, antwoordde een der ontvoeders, dat is nu de befaamde Miss Thornycroft, die ons reeds eenmaal is ontsnapt met de hulp van Raffles.

— Duurt het nog lang voor zij bijkomt?

— Minstens de hele nacht.

— Dus dan zitten we de hele nacht opgescheept met dat lelijke mirakel.

— Enfin, mooi of lelijk, zij zal ons tweehonderdduizend dollar opleveren of zij gaat er aan, zo waar als mijn naam Dunmore is. De Moloch heeft mij nog geen drie uur geleden opgebeld om te zeggen, dat hij er op rekende de politie, en vooral die vervloekte John Raffles te tonen, dat wij de sterksten zijn.

— Wat sta je in je zelf te grinniken, Kairby. Waag je het te lachen, terwijl ik over de Moloch spreek?

— Excuseer chef, maar ik bedacht, dat Raffles toch vroeg of laat in de val zal lopen.

— Daar ziet het op het ogenblik nog niet erg naar uit, bromde Dunmore. Als we die man toch eens lid van onze bende konden maken.

— Ik vrees dat het dan erg laat zal worden, chef, zei Kairby schouderophalend.

— Wie weet, mopperde Dunmore. Hij is weliswaar onze grootste vijand en als ik hem hier in handen had, zou ik hem waarschijnlijk meteen een kopje kleiner maken, maar ik moet beken-

nen: wat hij doet is geniaal en de Moloch zal al zijn krachten moeten inspannen, om die man meester te worden.

Zoals hij nu weer een halve dag geleden die rode motorboot dwars door midden heeft gevaren, dat oude mens daar heeft gered, en tien van onze beste mannen naar de haaien heeft geholpen, ik geloof dat zelfs onze meester het hem onmogelijk zou kunnen verbeteren.

Hij draaide zenuwachtig zijn ring om en om, en vervolgde toen op andere toon:

— Breng dat oude wijf naar het cachot. Wij zullen nader over haar beraadslagen, zodra de negen overige districtsleiders hier zijn, maar dat kan ik wel vast zeggen: het ziet er beroerd voor haar uit, als de twee honderdduizend dollar ditmaal niet worden gedokt.

— Mag ik ook iets zeggen, chef, vroeg nu de tweede bandiet, die tot dusver gezwegen had.

— Zeg op, Brasher.

— Ik zou zeggen, als de tweehonderd duizend dollar goed en wel betaald zijn, moet gij haar ook nog dwingen, de verblijfplaats van die Vandyke mede te delen. Weigert zij, dan hebben wij beneden in de kelder nog wel een paar aardige apparaatjes, om haar de mond te openen.

— Dat is een goed idee, Brasher, en ik zal niet vergeten, bij de Moloch melding van je te maken, riep Dunmore uit, terwijl zijn ogen eensklaps een duivelse uitdrukking kregen. Ons foltertuig kan dan weer eens dienst doen. In de krant is die oude vrouw hemelhoog geprezen, omdat zij zich zo flink en dapper gedragen heeft in de laatste weken, maar zij zal wel anders piepen, als zij op de pijnbank ligt. Breng haar nu weg. Zodra zij bij kennis is gekomen, moet ik gewaarschuwd worden.

Brasher en Kairby tilden de oude dame van haar stoel, droegen haar het vertrek uit, een gang door, sleurden haar een trap af, en een kelder binnen.

Daar werd zij op een houten brits gelegd, en sloten daarna weer zorgvuldig de deur van de kelder.

Wel bevonden er zich, zoals de ban-

diet op de duikboot naar waarheid had gezegd, nog twee andere deuren in de kelder, maar die voerde naar de aangrenzende huizen en waren op dit ogenblik afgesloten.

Het waren alle drie dikke met ijzer beslagen deuren, en voorzien van een niet gemakkelijk te openen slot.

In een hoek van de kelder was een soort kooi van dikke staven, die eveneens met een deur kon worden afgesloten.

Dat was het cachot, waarvan de bandiet op de « Bruinvis », melding had gemaakt.

En dan stonden er in een donkere hoek van het ruime gewelf enige lugubere toestellen, juist zoals men ze in de duistere middeleeuwen gebruikte om verdachten tot een bekentenis te brengen, wurgpalen, radbraken, banken om de ledematen uit te rekken, geselpeien, duimschroeven en andere afschuwelijke folterwerktuigen.

Daar hing ook het dikke touw van de zoldering, eindigende in een lus, waarvan het doel maar al te duidelijk was.

Het was ongeveer half elf, toen Kairby en Brasher de kelder sloten en zich weer naar boven begaven, waar Dunmore hen wachtte.

Zodra de twee bendeleden waren binnen gekomen, zei Dunmore op zachte toon:

— Heb je de deur goed achter haar gesloten?

— Zelfs al was zij bij kennis, dan nog zou zij niet kunnen ontsnappen, wees daar zeker van, zei Kairby. En gij weet wel, dat de muren van de kelder zo dik zijn, dat hulpgeroep haar niet zou baten.

— Goed. Ga nu zitten, want ik heb je een zeer belangrijke mededeling te doen.

De twee mannen namen nieuwsgierig aan de tafel plaats, en keken Dunmore vol verwachting in het bleke pafferige gezicht.

Ofschoon hij volstrekt geen gevaar liep te worden beluisterd, daar hij het huis geheel alleen bewoonde, begon Dunmore op fluisterende toon:

— Het zal er vannacht om spannen,

op een bijzondere samenkomst, lui. Ik verwacht namelijk een man, wiens naam in Londen onder de Collega's een voortreffelijke klank heeft. Zij hebben hem de eer waardig gekeurd, de opvolger te worden van Professor Nicholson, als voorzitter van het Genootschap van de Gouden Sleutel.

— Dokter Cox, riep Kairby uit, terwijl hij van zijn stoel opstond.

— Precies. Dokter Cox, een man, die bijna in een adem mag worden genoemd met de Moloch. Jullie weten dat hij onmiddellijk hier is gekomen, nadat het eerste telegram over het optreden van Raffles in New York te Londen werd ontvangen.

— Geen wonder, chef, zei Kairby. Hij weet dat Raffles zijn doodsvijand is, zowel als van onze bende en hij wil hem tot iedere prijs uit de weg ruimen.

— De chef van de Gouden Sleutel zal ditmaal bij uitzondering aan onze beraadslagingen deelnemen, omdat hij reeds enigszins op de hoogte is van de werkwijze van de Grote Onbekende, en ons daaromtrent wel enige bruikbare inlichtingen zal kunnen geven.

— Zo zullen wij dan vannacht de man in ons midden hebben, die zich alleen aan zijn luitenants met ongemaskeerd gelaat vertoont, zei Brasher handen wrijvend.

— Ik denk wel, dat John Raffles deze nacht het voornaamste onderwerp der besprekingen zal vormen, zei Dunmore. Al zou het ons een bom duiten kosten, die man moet verdwijnen. Het is ongehoorlijk, het grenst aan het bovennatuurlijke, wat deze man ons reeds in verloop van enkele weken voor nadeel heeft berokkend, financieel, materieel en vooral ook moreel. Ik behoef jullie natuurlijk niet te zeggen, dat ons succes voor een groot deel berust op de schrik die wij onder de bevolking verspreiden. Zodra het blijkt, dat onze macht niet onweerstaanbaar is, zal men zich tegen onze eisen durven verzetten, de politie zal met de hulp van John Raffles hoe langer hoe meer bendeleden in handen krijgen, waaronder wellicht een stel zwakkelingen, die onze geheimen verraden, voor zover deze hen bekend zijn

en dan is ons rijk uit.

— Zo is het chef, zei Brasher op grimmige toon, terwijl zijn ogen fonkelde. John Raffles moet tot iedere prijs verdwijnen, zoals trouwens iedereen, die het waagt ons pad te kruisen en ons te bestrijden.

Kairby echter scheen tamelijk sceptisch gestemd te zijn.

Hij haalde de schouders op en zei, terwijl hij zich achter het oor krabde:

— Ik vrees dat er nog heel wat water door de Hudson zal moeten stromen eer wij de gentleman-inbreker, zoals hij in Londen schijnt te worden genoemd, in handen zullen krijgen. Het blijkt immers iedere dag duidelijker, dat die man de beschikking heeft, niet alleen over fabelachtige rijkdommen, maar ook over onuitputtelijke hulpmiddelen.

— Dat mag zo zijn, maar wij zullen hem tonen, dat wij op de duur de sterken zijn, zei Dunmore met overtuiging in zijn stem.

Nog geruime tijd bleef het edele drietal over dit onderwerp, dat hen zo nauw ter harte ging, praten tot dat een elektrische bel overging, die hun verwittigde dat het ogenblik der vergadering ging aanbreken.

Met inachtneming van de nodige voorzorgsmaatregelen, werd de voordeur geopend, die de twee chefs doorliet, die zich gezamenlijk naar de plek van samenkomst begaven.

Spoedig daarna kwam er nog een derde en een vierde.

De anderen zouden uit de aangrenzende huizen door de kelder komen.

Want ditmaal zou ter ere van de hoge gast de samenkomst plaats hebben in de grote eetzaal in het huis van Dunmore.

Klokslag twaalf uur was de Raad van Twaalf bijeen.

Menig inwoner van New York zou vreemd hebben opgekeken, als hij eens een blik in die eetzaal had kunnen slaan en zich ervan had kunnen overtuigen dat meer van de helft der bendechefs, die daar vergaderden, stadgenoten waren die zij meer dan eens de hand hadden

gedrukt of in mondaine kringen hadden ontmoet.

Dunmore wierp nu en dan een blik op de klok, maar er verliep nog bijna een half uur voor de electriche bel nogmaals overging en de komst van een late bezoeker aankondigde.

Dunmore stond op, teneinde Dr. Cox in persoon te gaan verwelkomen.

Even later trad de chef van het Genootschap van de Gouden Sleutel het vertrek binnen.

Alle aanwezigen rezen van hun zetel om de Engelsman te verwelkomen en nadat Dunmore een korte toespraak had gehouden, en er een paar flessen champagne waren geledigd, namen de beraadslagingen een aanvang.

HOOFDSTUK VI

DE OVERWINNING

Nu en dan verwijderde zich een der aanwezigen, teneinde zich te gaan vergewissen of Miss Thornycroft nog niet uit haar verdoving was ontwaakt, want Dr. Cox had het voorstel gedaan zo spoedig mogelijk haar aan te spreken, te zien te krijgen en te vertellen waar zich haar meester en diens dochter ophielden.

Dit voorstel was aangenomen, en ieder haakte er naar, dat men Miss Thornycroft, « het oude wijf » zoals Dunmore haar bij voorkeur bleef noemen, zou kunnen ondervragen.

Na Brasher volgde Kairby.

Maar deze scheen zich in de weg te vergissen, wat zonderling genoeg mocht schijnen, voor iemand, die hier in huis toch wel bijna een dagelijkse gast was; want hij ging de trap niet af, maar liep met opmerkelijke haast de trappen op, die naar de hoger gelegen verdiepingen leidden.

Hij scheen iets op de zolderverdieping te zoeken, en toen hij daar was, vond hij dat blijkbaar nog niet voldoende, want hij klom als een aap uit het dakraam, en klauterde op het dak...

Daar gekomen keek hij even rond en liep toen naar een ijzeren raam, dat de telefoondraden torste, welke over het huis heenliepen.

— Het is zoals ik dacht, mompelde hij in zichzelf.

Hij haalde een klein lederen tasje van onder zijn kleren te voorschijn, opende het en haalde er een stelletje kleine gereedschappen uit, benevens een telefoonmicrofoon.

Binnen enkele ogenblikken had hij een der draden afgetapt en aan het toestel verbonden,

Hij sprak gedurende nauwelijks een minuut op zachte toon en scheen het niet de moeite waard te achten, een en ander weer mee te nemen, tenminste hij liet alles net zo hangen.

Toch verliet hij niet dadelijk het dak, maar stak opnieuw de hand in de zak, en een seconde later schoot een groene vuurpijl sissend de lucht in, dadelijk gevolgd door een rode en een blauwe.

Na dit zonderlinge gedoe, kroop Kairby weer door het zolderraam naar binnen en keerde vlug als een haas terug naar de eetzaal.

Niettegenstaande alles vlug was gedaan, was hij toch wel een kwartier in het geheel weg geweest.

Toen hij de zaal weer binnentrad vond hij daar de aanwezigen in de grootste opwindning bijeen. Allen spraken druk door elkaar en de champagne deed opnieuw de ronde.

— Waar ben je toch geweest, Kairby? riep Brasher. Ik heb je overal gezocht, en kon je nergens vinden.

— Ik ben even wat sigaretten gaan halen in de automaat op de hoek, antwoordde Kairby.

— Zeg eens, Kairby, dat is zeer gevaarlijk, zei Dunmore op strenge toon. Zoiets had ik niet van je verwacht.

Kairby haalde de schouders op en zei op onverschillige toon:

— Als het u niet bevalt dan hebt gij het maar te zeggen.

De aanwezigen schenen even de reden te vergeten, die hen zozeer had opgewonden, om Kairby en Dunmore beurtelings verbaasd aan te kijken.

Iets dergelijks; brutaliteit van een lid, zelfs al was hij districtschef tegen de gevreesde Dunmore, was iets ongehoord.

Dunmore vestigde een ogenblik zijn boosaardige ogen op het gelaat van Kairby en zei toen koud:

— Wij komen later nog wel eens op deze kwestie terug. De tijd dringt en er is een ander vraagstuk aan de orde.

— Ja, ja, riep Brasher, de vriend van Kairby, laat mij het vertellen, want ik ben het die het ontdekt heeft.

— Wat is er dan toch gebeurd? vroeg Kairby nieuwsgierig, jullie zien er allen zo opgewonden uit. Wat is er toch voor-gevallen in die korte tijd van mijn af-wezigheid?

— Luister, dan zal ik het mededelen, riep Brasher, die reeds een weinig onder de invloed van het schuimende nat scheen te zijn gekomen.

— Je hadt nauwelijks deze zaal verlaten, of ik ging je achterna, om op mijn beurt nog eens naar onze gevangene om te zien. Ik zag je nergens en toen ben ik alleen naar de kelder gegaan, waar ik het licht niet wilde ontsteken, maar gebruik maakte van mijn zaklantaarn. Ik trad op de brits toe, en dadelijk zag ik, dat het niet lang meer zou duren, of Miss Thornycroft zou uit haar verdooving ontwaken. Zij hield de ogen nog wel altijd gesloten en blijkbaar werkte de chloroform nog altijd na, maar zij had zich toch even bewogen. Ik keek wat nauwkeuriger toe, en wat denk je dat ik zie?

Kairby, die met grote aandacht, enigszins voorovergebogen staande, had geluisterd, haalde de schouders op, en zei:

— Hoe kan ik dat nu weten? Zeg op.

— Miss Thornycroft droeg een pruik.

— Voor iemand van haar leeftijd, is dat niks bijzonders.

— Nonsens, vent, riep Brasher ruw. Zij had haar hoofd bewogen, maar de pruik was zeker aan een splinter van de brits blijven haken en half afgeschoven en onder die pruik zag ik zwart haar, Kairby. Snap je nou wat die pruik betekende? Die zogenaamde Miss Thornycroft is geen vrouw, maar een man.

Kairby had snel het hoofd omgewend, en keek Brasher strak aan, met half geopende lippen.

— Een man? herhaalde hij langzaam. Hoe weet je dat?

— Ik heb natuurlijk de pruik helemaal weggetrokken, het was zo, daar lag een man op de brits.

— Nou, dat was een vreemde ontdekking voor je, Brasher, zei Kairby op eigenaardige toon. En wat verder.

Brasher keek zijn vriend even strak aan, wies toen op zijn voorhoofd en zei spottend:

— Je schijnt vanavond een beetje in de lorem te zijn, vriend amice. Natuurlijk maakte ik de gevolgtrekking die voor de hand lag; die man was John Raffles.

Het instemmend gemompel van de gehele vergadering bewees, dat alle aanwezigen het met Brasher eens waren.

— En toen je het daarover met je zelf eens was, wat deed je toen? vroeg Kairby, die de enige scheen te zijn, op wie de mededeling niet erg veel indruk scheen te maken.

— Ik deed niks, maar maakte de gevolgtrekking die voor de hand lag, stommeling, riep Brasher na een teug champagne te hebben genomen. Miss Thornycroft is in het geheel niet in het huis aan de River Side Drive geweest, maar dadelijk naar een veilige plaats vertrokken, nadat Raffles haar aan land had gezet, en hij heeft haar plaats ingenomen. Begrijp je het nou.

— Best mogelijk, antwoordde Kairby kalm. En vervolgens? Wat was zijn doel?

Brasher keek zijn vriend hoofdschuddend aan en antwoordde:

— Dat lag voor de hand. Hij wist natuurlijk heel goed, dat de Bende van het Kwade Oog alles in het werk zou stellen, om de eerste blunder goed te maken, en Miss Thornycroft opnieuw in handen te krijgen.

— Als je nog meer van dat nieuws weet, moet je het nodig zeggen, riep Kairby uit.

— Het verheugt me, dat je dat nu ook eindelijk inziet, hernam Brasher droogjes. Door haar plaats in te nemen, hoopte hij kostbare geheimen te ontdekken en misschien wel trachten ons aan de politie over te leveren, en daarom ging hij met opzet alleen uit, om ons als het ware te tarten, want het is nu wel bijna

zeker, dat een van de lui aan boord van zijn vervloekte duikboot doorgeslagen heeft, en onze zaterdage bijeenkomsten heeft verraden.

Kairby knikte, ten bewijze, dat hij het met deze redenering eens was.

— Raffles liet zich dus kalm door ons overvallen, maar had waarschijnlijk niet op chloroform gerekend, vervolgde Brasher. Hij meende zeker wel een middel te vinden om uit de kelder te geraken en ons dan de politie op het lijk te jagen.

— En dat schijnt hem nu door een ongelukkig toeval mislukt te zijn, vulde Kairby de gevolgtrekking van zijn vriend aan. En wat gaat er nu met hem gebeuren?

Brasher liet een schel lachje horen en riep:

— Wat er met hem gebeuren gaat? Niks, niemendal. Het is natuurlijk al lang gebeurd man. Ik ben dadelijk naar boven gegaan, allen zijn met mij teruggekeerd, er is licht gemaakt, wij hebben vastgesteld, dat wij met een man te doen hadden en hebben hem toen doodgewoon opgehangen.

Een onheilspellende stilte volgde op deze woorden. Kairby was een paar stappen achter uit gegaan, terwijl er een zeer eigenaardige uitdrukking op zijn gelaat verscheen.

— Dus John Raffles onze doodsvriend is er geweest?

— Precies, geen volle tien minuten geleden is het vonnis voltrokken.

— Dat is prachtig. Dat is de handigste zet, die je ooit gedaan hebt. Ik maak je mijn compliment; nu zijn we hem tenminste voor goed kwijt, riep Kairby uit. Maar hadt je toch misschien niet beter gedaan, als je hem eerst helemaal bij zijn positieven had laten komen, en hem ondervraagd hadt?

— Waartoe zou dat gediend hebben? vroeg Brasher. Hij zou immers toch hebben gezwegen, en niets los gelaten.

Kairby wilde weer iets zeggen, toen plotseling de woorden op zijn lippen schenen te besterven.

Alle aanwezigen waren opgesprongen en luisterden aandachtig.

Buiten stopten met luid gepiep van

remmen enige auto's, die snel genaderd waren en nu voor de deur van het huis schenen stil te staan.

— Vervloekt. Dat lijken wel politie overvalwagens, riep Dokter Cox, verblekend.

— Wacht even, ik zal gaan kijken, zei Dunmore, terwijl hij wegsnelde, om in zijn werkkamer door de kieren van de overgordijnen naar buiten te kijken.

Hij bleef slechts enkele seconden weg, en toen hij terugkeerde, was zijn gelaat door schrik en woede verwrongen.

— Politie, hijgde hij. De smeerlap heeft ons dus nog op het laatste ogenblik van zijn leven in de val willen laten lopen. Mijn identiteit is nu verraden, maar er zullen geen agenten overblijven, om het te gaan vertellen. Komen jullie nu allemaal mee, tegen de tijd, dat de agenten de voordeur geforceerd hebben, zijn wij aan de achterkant door de geheime gang gevlucht. Zij hebben ons nog niet. Wacht hier even, lui.

Dunmore ging hen voor naar de deur, maar hij was nog niet halverwege of er klonk een schot.

Dunmore strekte de handen voor zich uit als een blinde, die naar de weg tast, struikelde en viel met het gelaat voorover op de vloer.

De deur vloog open en op de drempel stond Kairby, in iedere hand een revolver en uit de loop van een daarvan kronkelde een dun rookwolkje.

— Er zitten nog elf patronen op mijn twee revolvers, riep hij met heldere stem, dat is voor ieder van jullie een kogel. Wie van jullie één voet verzet of een verdachte beweging maakt, is een kind des doods. En nu handen omhoog.

Het bevel klonk zo vastbesloten en de bandieten waren zo overbluft, door deze volkomen onverwachte wending, dat elf paar handen snel de hoogte ingingen.

— Vervloekte ezels, die wij zijn, riep Dr. Cox. Het is John Raffles.

— Dat klopt, riep Raffles met een hartelijke lach uit. Ik ben John Raffles en de man, die jullie hebt opgehangen is Kairby, die mij met Brasher

had moeten ontvoeren. Chloroform is een uitstekend bedwelmingmiddel, als het goed wordt toegepast, maar jullie kunnen er niks van en ik heb mijn adem ingehouden. In de auto ben ik zo vrij geweest de rol van bedwelmdede oude dame te spelen en Kairby onverhoeds te overvallen en op mijn beurt te bedwelmen, maar heel wat beter dan hij het mij deed. Ik heb hem, daar ik wist hierheen te worden gebracht, en ruim een uur de tijd zou hebben, gegrimeerd als miss Thornycroft en op een gegeven ogenblik zaten er twee zogenaamde oude dames in de auto tenminste wat het gelaat betreft. Toen heb ik de kleren en de vulsels verwisseld, en klaar was kees.

Cox, die dit alles zwijgend had aangehoord zag vaalgroen van woede, maar durfde zich niet verroeren, want een der revolverloopen wees juist in zijn richting.

Buiten op straat was het nu stil.

Maar het zou de stilte zijn, die aan een storm voorafgaat.

De bandieten verwachtten niet anders en zochten naar een middel om te ontsnappen.

Voor zij iets hadden kunnen doen werd er gebeld.

— Idioten, bromde Raffles. Zij doen als een dame, die een visite komt maken bij een vriendin. Denken zij soms dat men hun beleefd de deur zal openen?

De politie-agenten schenen nu ook wel in te zien, dat zij dit moeilijk konden verwachten want nu werd er aan het slot gerammeld.

Blijkbaar probeerde een der agenten met een looper het slot te openen.

Raffles werd ongeduldig.

Zo kon het nog uren duren alvorens de politie binnenshuis was, tenminste als het huis ook niet aan de achterzijde was omsingeld.

— Vooruit, jullie allemaal naar de werkkamer, beval Raffles kortaf. En denk er om, geen enkele verdachte beweging.

Langzaam, met omhoog geheven handen ging het troepje voor Raffles uit naar de werkkamer.

Raffles drukte direct de lichtschake-

laar omhoog en beval:

— Jij daar, vooraan met die kale kop, trek het overgordijn open. Vlug alsjeblieft.

De aangewezen bandiet, die geheel het uiterlijk had van de gezeten bankier, had even gearzeld, maar één blik achter zich, en met een ruk trok hij het overgordijn open.

— Nu het raam open, klonk opnieuw de bevelende stem van Raffles.

Het raam ging onmiddellijk de hoogte in.

Raffles schoot zijn revolver af, en riep met stentorstem:

— Hierheen, mannen. Kom binnen, wat ik u verzoeken mag, en laat die voordeur met rust, daar doorheen komen jullie toch voorlopig niet binnen.

Raffles had nauwelijks uitgesproken of er verscheen een hoofd voor de raamopening en twee verbaasde ogen keken naar het tafereeltje daar binnen.

Onmiddellijk daarna sprong een agent van politie naar binnen, op de voet gevolgd door twee, drie, zes, tien anderen, en tenslotte klom een inspecteur naar binnen.

In een oogwenk waren de bandieten geboeid, maar Cox was niet voornemens zich zonder meer gevangen te geven.

Hij schreeuwde woedend:

— Dit is huisvredebreuk. Het is bespottelijk, dat jullie ons durft arresteren op aanklacht van een inbreker, een spitsboef, kortom van John Raffles.

De inspecteur wendde zijn blikken langzaam naar Raffles en zei:

— Zijt gij het, die ons opgebeld hebt?

— Jawel inspecteur.

— Spreekt deze man de waarheid?

— Volkomen, althans wat mijn identiteit betreft. Voor het overige is hij de grootste fielt, die er op twee benen rondloopt.

— Het spijt mij, maar dan zie ik mij genoodzaakt, ook u in verzekerde bewaring te nemen, zei de inspecteur.

— Iets dergelijks is mij heden of liever gisteren, want het is reeds ver over middernacht, nog eens gezegd, kwam Raffles glimlachend. Vindt gij het wel gepast, de man gevangen te nemen, die u zulke grote diensten bewezen heeft.

— Het is niet aan mij, om daarover te oordelen. Ik volg slechts mijn instructies, riposteerde de inspecteur.

— Als gij kunt natuurlijk.

— Als ik kan? Wie zou het mij beletten?

— Dat zullen wij, klonk eensklaps een heldere stem. Een deur, die een geheime verbinding tot stand bracht, met het aangrenzende huis vloog open, en Brand en Henderson stormden naar binnen.

Laatstgenoemde trok Raffles snel mee naar de geheime deur, Brand loste tot schrik aanjaging een paar schoten en een seconde later was het drietal achter de deur verdwenen, die onmiddellijk weer in het slot viel, en nu zo goed als onzichtbaar was.

De inspecteur slaakte een kreet van woede, bonsde met beide vuisten op de muur.

Hij gaf enige tegenstrijdige bevelen en zond een paar agenten naar het aangrenzende huis, om het te doorzoeken.

Zij kwamen echter te laat.

Raffles, Brand en Henderson waren reeds door een gang en de vestibule naar de voordeur gesnel en hadden deze opengerukt.

Op vijf meter afstand stond een der politie overvalwagens, door drie agen-

ten bewaakt.

Henderson was met een machtige sprong tussen hen in en het volgende ogenblik spartelden zij op straat, neergeslagen door de mokerharde vuisten van de reus.

Henderson ging achter het stuurwiel zitten, terwijl Raffles en Brand in de wagen sprongen.

Voor de andere agenten bij de andere auto goed en wel van hun verbazing bekomen waren, had Henderson reeds contact gemaakt, trapte het gaspedaal neer en reed met volle snelheid weg. Diezelfde ochtend bij het kriecken van de dag vonden twee agenten van de F.B.I. midden op de weg langs de kust een politie overvalwagen staan, dicht bij een steile rots, die een nauwe inham afsloot.

Op een der leren kussens van de wagen was een papiertje gespeld, waarop te lezen stond:

« Ondank is 's wereld loon. Maar des ondanks wil ik u mede delen dat onder de gearresteerde bandieten zich dr. Cox, de leider van het Genootschap van de Gouden Sleutel bevindt. Doe daar uw voordeel mee. Sla de herder neer, en de schapen zullen worden verstrooid. Vers 1. Vers 2 volgt.

JOHN RAFFLES. »

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het Zijden Scherm

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar **f 5,-** of meer
met **f 5,-** per maand

1. Recht is Recht } beide door
2. De Opstandige Cowboy } Frank W. Arner
3. Moorndenaars van de Diamond-A }
4. De Bandiet van de Powder Valley } door Denton Bardswell
5. Johnny Santee door Arthur Mackinn } door Peter Fidd
6. Helse Jacht door W. C. Tuttle }
7. Bloedspoor door Clem Cole }
8. Ranch der Verschrikking } alle door
9. De Man met het Buffel- } Gladwell
masker } Richardson
10. Moorndend Lood }
11. De Schat in de Canyon } alle door
12. De Man van Arizona } Ch. H. Snow
13. Lokaas }
14. Texas Sheriff }
15. Bittere Haat }

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten **f 88,50**. Nu slechts **f 44,25**, desgewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met **f 5,-** of meer per maand. Na ontvangst van naaststaande bon worden de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van **f 44,25** / de 1e termijn van **f** *
is haden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM:

ADRES:

L. L.

